

Hvad selve den Lov, der i Øjeblikket er til Behandling, Skatteoverføringsloven, angaar, skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger om den. Den har jo været behandlet her 2 Gange tidligere, og jeg har begge Gange haft Lejlighed til at udtale mig om den. I Forslaget, som det nu foreligger fra Landstinget, er der aldeles intet nyt. Det er ganske det samme Standpunkt, som Landstinget indtog i Fjor, og de Bemærkninger, som blandt andet ogsaa fra min Side faldt mod det, der er Hovedpunktet i Landstingets Forslag til Forskel fra Regeringens og Folketingets, nemlig Inddragningen af Reglerne for den kommunale Beskatning under Forslaget her, kan jeg i Dag ganske henholde mig til. Jeg er endnu som den Gang overbevist om, at det at ville forsøge paa ved en Lov som denne delvis at løse det mellemkommunale Beskatningsspørgsmaal, overhovedet gribe ind i de kommunale Beskatningsforhold, ikke vil bringe nogen tilfredsstillende Ordning af de mange, i saa mange Aar svævende Stridsspørgsmaal om den kommunale Beskatning, men det vilde være en sikker Gift for Gennemførelsen af det Forslag, her foreligger, og det andet Forslag, som er knyttet sammen dermed. Man har i Landstinget ikke villet anerkende den Begrundelse af dette Forslag, som fremkom her i Tinget ved sidste Behandling. Man har sagt, at man ikke vilde anerkende det, men jeg har ikke set, at man har formaaet at modbevise de Betragtninger, som her fremkom i saa Henseende. Det vilde være ganske overordentlig uheldigt — det fastholder jeg vedblivede — at faa en saadan Uensartethed i det mellemkommunale Beskatningssystem, som vilde opstaa derved, at nogle Kommuner vilde gøre Statsindkomst- og Formueskattens Regler gældende for Paaligning af Skat, men andre vilde holde sig til Formue- og Lejlighedsskatten. Det vilde være ubilligt at gøre noget saadant, men man maa ikke glemme, at i det store, mellemkommunale Spørgsmaal som i saa mange andre, staa faktisk Land- og Bykommuners Interesser imod hinanden. Det, som man maa sige, har ligget Bykommunerne mest paa Hjerte, er at faa Lejlighed til at beskatte Aktieselskaber og andre lignende Selskaber, som virke i Kommunerne, men som høre hjemme andetsteds. For Landkommunernes Vedkommende har dette Spørgsmaal ganske vist i Tidens Løb paa nogle Steder ogsaa faaet en vis Betydning, men der har dog været andre Ting, som have ligget Landkommunerne mere paa Sinde, naar

Talen altsaa har været om at ordne den mellemkommunale Beskatning. Skal denne store Sag nogen Sinde fremmes, maa det det ske ved et fælles Pres fra Landets og Byernes Side, og det vilde utvivlsomt være en Uret imod Landet, om man nu gav Byerne Lejlighed til det, som for mange staar som Hovedpunktet i den mellemkommunale Beskatning: at kunne ramme Aktieselskaber og lignende, samtidig med at man altsaa ikke bringer nogen mellemkommunal Beskatning i Stand for Landkommunernes Vedkommende. Man bevirker derved, at det Pres, som der hidtil har været ogsaa fra Bykommunernes Side for at faa Sagen ordnet, bliver væsentlig formindsket, og at altsaa Udsigten for Sagens Gennemførelse i en væsentlig Grad bliver ringere. Man kunde sige, at ogsaa Landkommunerne have efter Landstingets Forslag Frihed til at antage Statsindkomst- og Formueskattens Regler og paalægge deres kommunale Skatter derefter, men det staar kun paa Papiret. Disse Regler passe saa lidt paa Landkommunernes Forhold, at man kan gaa ud fra, at de i Landkommunerne enten slet ikke eller saa godt som ikke vilde komme til Anvendelse. Men i ethvert Tilfælde Spørgsmaalet om den kommunale Beskatning er saa stort og omfattende i sig selv og tillige, tør jeg sige, saa vanskeligt at løse, at det sikkert kræver en selvstændig og indgaaende Overvejelse. Det kan ikke løses her ved Hjælp af nogle faa Paragraffer paa et Lovforslag, som omhandler fuldstændig andre Forhold. Det bringer, som sagt, ikke den kommunale Beskatnings Ordning frem til en i nogen nævneværdig Grad tilfredsstillende Løsning, men det hindrer i alt Fald en nogenlunde tilfredsstillende Løsning af de Skattespørgsmaal, som denne Lov og den følgende, vi komme til at behandle, dreje sig om.

Jeg skal derfor i Lighed med den ærede Ordfører for Flertallet anbefale, at vi behandle denne Sag saa hurtigt som muligt. Ogsaa jeg anser det for rigtigt at bringe den tilbage til Folketingets Affattelse, for saa meget desto snarere at nærme os det endelige Stadium af Forhandlingen, som jo mere og mere fra alle Sider synes at blive betegnet som det, hvor de virkelige Indrømmelser skulle gøres, og hvor den virkelige Løsning skal finde Sted.

Borgbjærg: Det Parti, jeg tilhører, har under hele denne Sags Behandling i de forløbne Aar opstillet visse Fordringer om Ændringer. Der er een Ændring, jeg